ततो देवाः सर्षिगणा उपगम्य पितामहं । अब्रुवन् किमिवेहाद्य महद्दाहकृतं भयं ।
न तावद्दृश्यते सूर्य्यः क्षयोऽयं प्रतिभाति च । उदिते भगवन् भानौ कथमेतद्भविष्यति ।
॥ पितामहउवाच ॥ एष लोकविनाशाय रविरुद्यन्तुमुद्यतः । दृश्यन्नेवहिलोकान्सभस्मराशीकरिष्यति ॥
तस्य प्रतिविधानञ्च विहितं पूर्वमेवहि । कश्यपस्य सुतो धीमानरुणेत्यभिविश्रुतः । १२७५
महाकायो महोतजाः स स्थास्यति पुरोरवेः । करिष्यति च सारथ्यं तेजश्चास्य हरिष्यति । लोकानां स्वस्ति चैवंस्यादृषीणाञ्च दिवौकसां ।
॥ प्रमतिरुवाच ॥ ततः पितामहाज्ञातः सर्वं चक्रे तदाऽरुणः । उदितश्चैव सविता ह्यरुणेन समावृतः ।
एतत्ते सर्वमाख्यातं यत्सूर्य्यं मन्युराविशत् । अरुणश्च यथैवास्य सारथ्यमकरोत्प्रभुः । भूयएवापरं प्रश्नं शृणु पूर्वमुदाहृतं ।
॥ इत्यादिपर्वणि सौपर्णे चतुर्विंशतितमोऽध्यायः ॥ २४ ॥
॥ सौतिरुवाच ॥ ततः कामगमः पक्षी महावीर्य्यो महाबलः । मातुरन्तिकमागच्छत्परं पारं महोदधेः ।
यत्र सा विनता तस्मिन्पणितेन पराजिता । अतीव दुःखसन्तप्ता दासीभावमुपागता । १२८०
ततः कदाचिद्विनतां प्रणतां पुत्रसन्निधौ । कालेचाह्वय वचनं कद्रूरिदमभाषत ।
नागानामालयं भद्रे सुरम्यं चारुदर्शनं । समुद्रकुक्षावेकान्ते तत्र मां विनते नय ।
ततः सुपर्णमाता तामवहत्सर्पमातरं । पन्नगान्गरुडश्चापि मातुर्व्वचनचोदितः
स सूर्य्यमभितोयाति वैनतेयो विहङ्गमः । सूर्य्यरश्मिप्रतप्ताश्च मूर्छिताः पन्नगाभवन् ।
तदवस्थान्सुतान् दृष्ट्वा कद्रूः शक्रमथास्तुवत् । नमस्ते सर्व्वदेवेश नमस्ते बलसूदन । १२८५
नमुचिघ्न नमस्तेऽस्तु सहस्राक्ष शचीपते । सर्प्पाणां सूर्य्यतप्तानां वारिणा त्वं भवो भव ।
त्वमेव परमं त्राणमस्माकममरोत्तम । ईशोह्यसि पयः स्रष्टुं त्वमनल्पं पुरन्दर ।
त्वमेव वायुस्त्वं मेघस्त्वमग्निर्विद्युतोऽम्बरे । त्वमब्भगणविक्षेप्ता त्वामेवाहुर्महाघनं ।
त्वं वज्रमतुलं घोरं घोषवांस्त्वं बलाहकः । स्रष्टा त्वमेव लोकानां संहर्त्ता चापराजितः ।
त्वं ज्योतिः सर्व्वभूतानां त्वमादित्यो विभावसुः । त्वं महद्भूतमाश्चर्य्यं त्वं राजा त्वं सुरोत्तमः । १२९०
त्वं विष्णुस्त्वं सहस्राक्षस्त्वं देवस्त्वं परायण । त्वं सर्व्वममृतं देव त्वं सोमःपरमार्चितः ।
त्वं मुहूर्त्तस्तिथिश्चत्वं लवश्चत्वंपुनः क्षणः । शुक्लस्त्वं वहुलस्त्वंच कला काष्ठा त्रुटिस्तथा । सम्वत्सरर्त्तवो मासाश्चजन्यश्च दिनानि च ।
त्वमुत्तमा सगिरिवना वसुन्धरा सभास्करं वितिमिरमम्बरं तथा । महोदधिः सतिमितिमिङ्गिलस्तथा महोर्म्मिमान्व ऊमकरोग्रषाकुलः ।
महायशा स्त्वमिति सदाऽभिपूज्यसे मनीषिभिर्मुदितमनो महर्षिभिः । अभिष्टुतः पिवसि च सोममध्वरे वषट्कृतान्यपि च हवींषि भूतये ।
त्वंविप्रैः सततमिहेज्यसे फलार्थं वेदाङ्गेष्वतुलबलौघ गीयसे च । तद्धेतोर्य्यजनपरायणा द्विजेन्द्रा वेदाङ्गान्यभिगमयन्ति सर्व्वयत्नैः ।
इत्यादिपर्व्वण्यास्तीके सौपर्णे पञ्चविंशतितमोऽध्यायः ॥ २५ ॥ १२९५